

Iza zatvorenih vrata
Sjedi mala ja.
Sjedi na podu,
Koljena skvrčenih uz prsa
I još uvijek vjeruje
Da će je netko pronaći,
Da sve može popraviti.
Vidi samo dobro u ljudima,
Velikim i malim,
U rukama čvrsto drži svoje snove,
Ne da nikome i ničemu da ih otmu,
Njoj su to bili najveći i najljepši snovi koje je ikada sanjala.
Svaki put prije nego bi utonula u san,
Ponadala se da će se opet vratiti u taj „svijet“.
Nitko nije znao što se događa iza tih vrata.
Nije dopuštala nikome da sazna,
Čuvajući svoj mali dio svemira,
I nitko nije čuo njezine tihe misli,
Niti je znao koliko je svijet velik
U njezinoj maloj glavi,
A ona još nije bila spremna ostati bez toga svijeta
Koji joj je bio izlaz iz svega,
Za to sam ja kriva.
Ja sam ju pustila da bude skroz sama,
Da čeka u mraku kojega se oduvijek bojala.

Sad stojim s druge strane tih vrata.
Gledam je.
I ne znam što me više boli,
To što sam morala odrasti
Ili to što sam ju putem zaboravila.
Pa skupim hrabrosti napokon
Uđem kroz vrata,
Sjednem pokraj nje i

Tada shvatim:
Nije ona čekala
Da je netko spasi.
Čekala je mene.

A ja sam cijeli život
Tražila nekoga
Tko će me spasiti,
Ne shvaćajući
Da sam ostavila dijete
Koje je najviše trebalo mene.

Zagrlim je
I šapnem:
„Oprosti mi.“
Ona šuti.
Samo mi pruži ruku
I odvede me nazad u naš skriveni svemir
I prvi put nakon dugo vremena
Ne pokušavam pobjeći.

Jer možda ne mogu promijeniti
Sve što joj se dogodilo.
Ne mogu izbrisati
Sve one noći
U kojima je plakala sama.
Ali mogu ostati.
Mogu joj obećati
Da više nikada
Neće morati čekati iza zatvorenih vrata.

Jer ovaj put
Ja sam ta koja ih otvara.
I ako svi odu,

Ja ostajem.

Zbog nje.

Zbog one male mene

Koja me čekala

Cijeli život.